

Az elfelejtett gólkirály: Friedmanszky Zoltán

2009 augusztus 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A Fradi mai helyzetében egyre többet jut eszünkbe, hogy valaha micsoda játékosállománya volt csapatunknak. Sok-sok tehetséges labdarúgó vágyott arra, hogy a zöld-fehérek játékosja lehessen, volt válogatási lehetőség.

A Rákosi, Orosz, Albert, Friedmanszky, Fenyvesi csatársor említése ma is megdobogtatja sok szurkoló szívét. De ki is valójában Friedmanszky Zoltán? Az idősebb fradisták számára ez a név még ma is „márka”, de a fiatalok közül valószínűleg keveseknek cseng ismeretlen a neve.

Friedmanszky Zoltán 1934. október 22-én született Ormospusztán (ma Ormosbánya), anyaegyesülete az Ormosi Bányász volt. A család legkisebb, negyedik gyermeke „sportos” pályára készült, ezért az Esztergomi Testnevelési Gimnáziumba iratkozott be. Az iskola célja a sportvezetők és testnevelő tanárok képzése mellett a Testnevelési Főiskolára (TF) való felkészítés volt. A gimnázium helyszínének változása miatt először Tatára került, ahol a Tatai Postásban futballozott, majd Kiskunfélegyházán fejezte be középiskolai tanulmányait, ahol a helyi Vasasban játszott.

- Gyermekkoromban is már a Fradinak szurkoltam, s természetesen én is szerettem volna zöld-fehér játékos lenni. Ez a vágyam az évek során egyre erősödött bennem, de az álmom csak késve valósult meg. Hiába vettem részt 1954 januárjában a Soós Károly vezette csapat dobogói alapozásán, hiába avattak fel Kispéter Mihályék a hagyományok szerint, nem lehettem a Kinzsi játékos. Ugyanis felvettek a TF-re, és akkor még élt az a szabály, hogy ha a felsőoktatási intézménynek az adott sportágban volt szakosztálya, akkor a hallgatónak ott kellett játszania. Így csak a TF elvégzése után, már mint végzett testnevelő tanár, 1957-ben kerültem a Fradihoz.

Rögtön nagy élményben volt része, mert részt vehetett az FTC történetének leghosszabb külföldi túráján Ausztráliában és Indonéziában. Az 52 napos túra során 17 mérkőzést játszott a csapat, kettőt Ausztrália válogatottja ellen. Az eredmény – ma hihetetlennek tűnik – 6:1 és 9:2 volt a Fradi javára! A 9:2-es mérkőzésen „futott be” igazán Friedmanszky Zoltán, négy góljával. „A mérkőzés fénypontja Friedmanszky játéka volt” – írta róla Csanádi Árpád a Fradi akkori edzője a Fradi-fiúk Ausztráliában című könyvében. A fiatal játékos félig visszavont középcsatárt játszott, eredményessége, játéka alapján hamar befogadták a csapattársai, és „kiérdemelte” a Frici becenevet.

- Az első NB I-es évemben, az 1957/58. évi bajnokságban 16 góllal elnyertem a gólkirályi címet (holtversenyben az MTK-s Molnár Jánossal). Ennek is volt köszönhető, hogy tagja lettem az 1958-as svédországi VB-re kiutazott válogatott keretnek. A balszerencsés, rövidre sikerült „kiránduláson” azonban nem kaptam játéklehetőséget, mint ahogy az A-válogatottban – sajnos – a későbbiekben sem. Négyszeres B-válogatott lettem 1 góllal. (Akkor annak is rangja volt! – a szerző.)

A Fradiban összesen 157 mérkőzésen szerepelt és 76 gólt ért el, ebből a 91 NB I-es meccsen 36 gólt lőtt. Nagy munkabírási, kitűnő rúgótechnikájú játékos volt, 171 cm-es magassága ellenére „rúgóinak” köszönhetően a fejjátéka is kiemelkedő volt. Hogy ezt minek köszönhette, arról a következőket mondta.

- Gyermekként az Ormosi Bányász edzésein a háló nélküli kapu mögött állta (a hálót csak a meccsre tették fel), hogy a labdákat visszarúghassam. Ennek következtében egy-egy alkalommal sokkal többet rúgtam a labdába, mint maguk a játékosok. Ahol laktunk, ott pedig volt egy nagy házfal, amelyet órákon keresztül döngettem a labdával, ha volt társam, akkor pedig passzolgattunk. Valószínűleg ezeknek az „alapoknak” is köszönhettem a rúgótechnikámat, és ráadásul – alkatomnál fogva – viszonylag kis terület kellett ahhoz, hogy kapura tudjak fordulni.

1963 tavaszán azonban sajnálatos fordulat állt be az életében. A Ploesti elleni VVK mérkőzésen, egy ütközést követően, mellkasi fájdalmi jelentkeztek. Kivizsgálások sora, hosszú kihagyás következett. 1964-ben még háromszor lépett pályára, de végül a visszavonulás mellett döntött. Játékos pályafutása azonban így is nagyon eredményes volt: magyar bajnok kétszer (1962/63, 1964), magyar kupagyőztes (1957/58), VVK-győztes (1965). Ami még kiemelendő, példaértékű: az élvonalban csak a Fradiban játszott!

A testnevelő tanári pálya mellett edzői képességeit is kamatoztatta. Kezdetben a fiatalokkal foglalkozott, majd 1971 és 1975 között Kubában, a Matanzas tartományban levő Varadero-ban volt edző. 1978 és 1980 között a Fradi első

csapatának edzője volt. Összesen 133 mérkőzésen ült a Fradi kispadján, egy bajnoki ezüst, egy hatodik hely és egy MNK győzelem az ott eltöltött idő mérlege. 1981 és 1988 között Kuvaitban edzősködött. Ezt követően a KSI-nél, majd a Fradinál foglalkozott a fiatalokkal. (2002-ben irányításával az U-13-as csapat Maranellóban veretlenül, 25:0 gólkülönbséggel megnyerte a Ferrari tornát!) 2004-ben hagyott fel az edzői munkával.

E gazdag játékos és edzői pályafutás áttekintése kapcsán két kérdés is adódik. Mit üzen Friedmanszky Zoltán a mai fiataloknak és mit tanácsol a Fradi szebb jövője érdekében?

- A mai fiatal labdarúgóknak, s nem csak a legtehetségesebbeknek, hihetetlen lehetőségük van, mivel megnyíltak előttük a határok. De csak az vezethet az érvényesüléshez, ha a lehetőséghez tudatosság, szorgalom és sok-sok gyakorlás párosul! A csapat jelenlegi játékosállománya, szereplése elszomorító. A felemelkedéshez új játékosok kellene! Meg kell erősíteni a játékos-figyelő rendszert, fel kell kutatni a tehetségeket. Ezen túlmenően nagyon fontos lenne a jelenlegi szerződéskötési gyakorlat felülvizsgálata, aki nem teljesít, az ne is követelgessen!

Ezekhez a gondolatokhoz nincs mit hozzátenni...

Friedmanszky Zoltán ma nyugdíjasként kissé visszavonultan él feleségével, örül fia és lánya boldogulásának, büszke négy lányunokájára. A Fradi-családdal a kapcsolatot az FTC Baráti Körön keresztül tartja. Jó egészséget kívánunk, kedves „elfelejtett gólkirály”!

Balaginho

www.ftcbk.eu

Ajánló